

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Appendix. Debitorum solutio piis manibus utilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

D. Francisci, quas pauperes Clarissas vocant, fieri iussit, quibus puellulæ interfuerunt, & cereos quatuor coram variis B. V. iconibus accenderunt: quos non dubium etiam piis manibus illuxisse.

908.
Omnes
suis dare
satisfactio-
nes.

Ad extremum nobilissimum, liberalissimumque eleemosynæ genus est, piis manibus suas omnes satisfactiones addicere. De quo diximus quidem superius non uno loco: sed in auctarium recentissimum hic ejus liberalitatis exemplum damus ex literis annuis Coll. Monasteriensis in Westphalia anni 1656. ubi sic scribitur. Ereptus nobis est R. P. Joannes Fabricius. Inter hujus piæ exercitationes, animarum è flammis piacularibus eripiendarum insigne studium eminebat: cujus tria hæc dedit documenta. Primum non ipse modò, quoties licuisset, atratus operabatur sacris: sed pluribus etiam, idem ut agerent, persuadebat: quin & superiorum consensu diem unum ab universis Collegii Patribus obtinuerat, quo pariter omnes pro vitâ functis funebri apparatu litarent. Dein ad eius cubiculi fores auditi noctu quandoque pulsus, quos animarum opem à se flagitantium fuisse confessus est. Ad extremum conferenda sibi à morte per totam Societatem suffragia aliis defunctis legavit. Demum cum se visitandis peste infectis devovisset, & ipse eâ extinctus est: nempe, ut in patrium cœlum sequeretur, quos eò præmiserat.

APPENDIX.

Debitorum solutio, piis manibus utilis.

909.
Expli-
tur.

PROTULIMUS superius binas Eminentiissimi Cardinalis Lugo rationes, cur mora dissolvendi nomina defunctorum iis obesse naturâ suâ possit. Prior, quia iis non dissolutis Deus non tam propensè audiat pia pro defunctis vota, propterea quòd interea eorum causâ creditores patiantur. Posterior, quòd æquum sit, ut quamdiu parti læsæ non fit satis, reus & gravius & diutius puniatur. licet autem vis earum rationum infringi possit, ac nos superius infringere conati sumus; tamen illius sententiæ probabilitas non propterea perit, imò historiis iam promendis confirmatur.

910.
Eques
mortuus
vult de-
bita sua
solvî.

Primum ex Cantipratano profero, qui l. 2. c. 53. ita scribit. Huius rei exempla sunt plurima, quorum unum familiarissimum novi, narrante enim fratre Ordinis Prædicatorum his verbis audivi. Pater, ait, meus contra commilitonem suum divitem, & potentem inimicitias exercens

fabrum habuit in vicinia, qui equos suos, & eorum, qui secumerant, multo tempore sufferrabat (dicere voluit, soleas ferreas, equis induebat) post hæc faber cecidit in languorem, & expensas per oblivionem, aut incuriam nullas solvit. Mortuus est autem post annos ferè triginta pater meus, & apparuit manifestè per diem cuidam fidelissimo servo suo, gerens in manibus flammantia ferrameta equorum; dicens, Dicas uxori meæ, ut solvat tali homini tale Debitum, quo sic vexor: post hoc non multi dies effluerant, cum ecce servus ille cum amarissimis lacrymis venit ad me, & quid vidisset exposuit. Collacrymans itaque servo, ambo ad matrem ingredimur, audit illa quid factum sit, addit & lacrymas, accessit ad fabrum diutina tabe penè jam consumptum; quærit si pater meus moriens ei in aliquo tenebatur, tunc ille cum lacrymis suspirans dixit, heu carissima Domina! etiam, ferè in marchâ una; sed affectus longo tædio in monendo, postmodum incidi in magnum languorem, & sic filii usque modo; nec, mora mater solvit pauperi integrum debitum, & mox soluto isto cum aliis debitis multis, ut mihi secretò narravit, ei pater meus in hunc modum apparuit. Videbatur ei videre illum in balneo à summo capitis usque ad ima pedum quasi recte longâ totaliter involutum, cui ille dixit, apprehende funem, & solve me: mox illa funis initium accipiens paulatim ligatum exsolvit, & statim ei congratulans, & gratias agens, sic, inquit, prius fueram obligatus in pœna quoad usque solveres, quo tenebar. Ita Cantipratanus.

Anno 1638. feb. 4. decessit in Hispaniâ P. Augustinus de Espinosa, dictus *panitens* ab asperitate vitæ, hujus pietas in pios manes ex precibus, sacrificiis, gravissimisque pœnis eorum gratiâ susceptis luculenter emicuit. Quare illis subinde concedebat Deus, ut ipsimet sensibilem in modum illi sese commendarent. Inter ceteros quispiam spectabilem illi se objiciens, quæsit, an ab eo agnosceretur. Affirmavit utique se paucis ante diebus exomologesim ejus excepisse, cui non diu superstes fuerit. Ita habet, ait defunctus; *Porrò hæc ad te veni, ut Deum mihi propities, simulque aliqua exequare ad meam liberationem necessaria. Quare rogo te, ut me tantisper comitere.* Augustinus ad hæc, *Atqui, ait, facultate Præsidis mei opus est, ut desiderio tuo obsequar, præstolare hic in cubiculo, dum redeam.* It ergo Augustinus, & principio quidem reluctantem reperit Præsidem, tum obtinet, ut solus comitetur.

Interea